

Onze Pelgrimstocht op de Franse huizenmarkt

Onze Pelgrimstocht op de Franse huizenmarkt

Een turbulente reis met 5 mislukte kooptransacties, misleiding, hoog oplopende emoties, teleurstellingen, vertrouwen en een Franse droom

Liana van de Vendel-van Eldik

Auteur: Liana van de Vendel-van Eldik

Coverontwerp: idem

Eerste druk: juni 2022

Tweede druk: augustus 2022

Hardcover in kleur met persoonlijke en handgeschreven boodschap
rechtstreeks verkrijgbaar via www.domainelarpent.fr

Ook verkrijgbaar als:

ISBN: 9789403662688 – Paperback zwart/wit

ISBN: 9789403668512 – E-book

© (2022) Liana van de Vendel-van Eldik

Alle rechten voorbehouden.

www.domainelarpent.fr

Liana van de Vendel-van Eldik

Domaine l'Arpent ❖ Gîte • Art • Retraite

*Een verborgen parel
met adembenemend uitzicht
over de keten van de Pyreneeën*

22 Chemin de la Carrerasse
31350 Saint-Loup-en-Comminges
Haute-Garonne, Frankrijk

www.domainelarpent.fr
info@domainelarpent.fr

Inhoudsopgave

Voor- en dankwoord.....	9
Onze Pelgrimstocht op de Franse huizenmarkt	9
De Franse droom.....	11
Hoe het begon.....	11
Italië	15
Zeilen tussen besneeuwde bergtoppen.....	16
Waar beginnen we?.....	24
La Douce France her-inneren.....	24
Ariège.....	30
Veel (te veel) bergen.....	30
Het eerste huis.....	35
Magie in het Toscane van Frankrijk: Gers.....	35
Lot.....	49
Het land van Anton Pieck.....	49
Gers	54
Kris kras	54
Het tweede huis.....	59
Haastige spoed is zelden goed	59
De tijd dringt	64
Ezels en projecten	64
Huis nummer 3	69

Check, check en dubbelcheck.....	69
Terug in de Gers	79
Thuiskomen.....	79
Het vierde huis	84
Houtworm	84
Terug op onze uitvalbasis.....	97
Van het pad af.....	97
Het vijfde huis	101
Rond.....	101
Noord? Zuid?	116
Keuzestress.....	116
Onder hoogspanning.....	119
Elektrisch geladen.....	119
Op bedevaart.....	124
Als je het allemaal niet meer weet	124
Tussen de wijnranken.....	126
Aan de Santiago de Compostella route	126
Het zesde huis	135
(2x) driemaal is scheepsrecht	135
Innerlijk conflict.....	149
Een rollercoaster aan emoties.....	149
La grande finale.....	162
De beslissende handtekening.....	162

Overzicht handige woningwebsites.....	168
Meer van Liana van de Vendel	170
Volg me op social media.....	170
Geen inspiratienieuws van Domaine l'Arpent meer missen?	171

Voor- en dankwoord

Onze Pelgrimstocht op de Franse huizenmarkt

Beste lezer,

Wat leuk dat je belangstelling hebt voor mijn belevenissen. Ik hoop dat ik jou kan inspireren met een waargebeurd verhaal dat zo'n vijftig jaar geleden begon en pas anno 2022 echt van start gaat. Ik neem je graag mee op dit avontuur van mijn Franse droom waarmaken. Een buitenlands avontuur waar ik al jarenlang halsreikend naar uitkeek en dat uiteindelijk uitmondde in een diepzielduikende innerlijke reis. Mentaal, emotioneel, fysiek en spiritueel ben ik willens en wetens stevig beetgegrepen en uitgewrongen.

Mijn avonturen heb ik op papier gezet in het kader van: *ter lering ende vermaeck*. Mijn tips op basis van onze enerverende ervaringen met verkopers, makelaars en relaterende instanties gaandeweg onze huizenjacht, deel ik in dit boek graag met je. Doe er vooral je voordeel mee. Ik vind het superleuk van jou te vernemen hoe ik jou heb kunnen inspireren met mijn Pelgrimage.

Mijn Franse belevenissen had ik natuurlijk niet kunnen verwezenlijken zonder de (h)echte liefde van mijn toegewijde echtgenoot Philip van de Vendel. Sinds 1988 zijn wij een stel en we delen vele hoogte- en ook dieptepunten met elkaar. Daarom speciaal voor jou Philip:

“Dankjewel lief, voor je eindeloze geduld, je bastionse rust, je nimmer aflatende zorg, je uitgebreide lunches en diners, je creativiteit op velerlei gebied, je gedeelde passies en ook voor je oplossingsgerichte adviezen waar ik bij het kopje onder gaan in alle emoties juist helemaal niet op zat te wachten. ;-)”

Ook bedank ik twee fijne vriendinnen Irma Geutjes en Marianne van der Luit: “Bedankt voor jullie luisterend oor, invoelende raadgevingen en meelevende empathie tijdens deze reis. Een grote merci.”

Tevens grote dank aan young adult-boekenschrijfster Marijke F. Jansen voor alle praktische en waardevolle tips rondom het uitgeven van een boek.

Avec plaisir,

Liana van de Vendel-van Eldik

Domaine l'Arpent ❖ Gîte • Art • Retraite

Haute-Garonne | Zuidwest-Frankrijk

De Franse droom

Hoe het begon

Ik ben geboren in 1971. Als oudste boerendochter groeide ik op in een klein dorp in de Betuwe. Hard werken, een stevig doorzettingsvermogen en een snel-kunnen-schakelen-houding werden mij met de paplepel ingegeven. Mijn vader had een gemengd boerenbedrijf met enerzijds vee (paarden, koeien, schapen, varkens) en anderzijds fruitteelt en akkerbouw (pruimen, kersen, peren, mais).

Opgroeien in deze landelijke omgeving bracht zowel voor- als nadelen met zich mee, waar ik me als kind nog niet zo van bewust was. Als leidraad was daar het leven met de seizoenen. In de lente gingen de koeien naar buiten en verplaatste het boerenbedrijf zich naar de groene en weidse velden op drie kilometer afstand. In de zomer was er een relatieve rust tot aan het moment dat het oogsten van fruit en mais begon. De dagen waren lang en speelden zich vooral buitenshuis af. Zodra de herfst zich aankondigde met de naderende weersomslag werden de koeien weer op stal gezet. De winter was vooral een periode van hard werken om al het vee op stal van hun natje en droogje te voorzien.

Het boerenleven bracht ons als gezin enerzijds regelmaat en structuur, want 24/7 is er de niet-aflatende zorg voor het vee en het land. Anderzijds geeft het ook zeker een gevoel van vrijheid doordat je zelf je dagen in kunt delen. De momenten dat mijn ouders ons als schoolgaande kinderen 's ochtends snel de deur uitwerkten om zelf een zomerse dag te spenderen aan een nabijgelegen zwemplas, kan ik me nog goed herinneren. De keerzijde van die vrijheid was dat het werk altijd doorging. Om 5.30 uur ging de wekker en startte het dagelijkse programma van voeren, tweemaal daags melken, mesten,

bevoorraden, snoeien, zaaien, enzovoorts. Geen enkele dag kon worden overgeslagen. Als oudste boerendochter hing mijn blauwe werkoveral al op zeer jonge leeftijd naast die van mijn vader. Ieder vrij moment werd van mij verwacht om mee te helpen op de boerderij. Geen klus was mij vreemd en de medeverantwoordelijkheid rustte dan ook al op snel op mijn jonge schouders.

Alles draaide in ons gezin om de boerderij en het werkende bestaan. Ieder dubbeltje werd omgedraaid en elke uitgave zorgvuldig overwogen. Materialistisch gezien heeft het mij nimmer aan iets ontbroken, maar het was geen gezin waar liefdevolle aandacht of warme genegenheid overvloedig stroomde. Van goede gesprekken of het samen delen van emoties kwam het niet. In de oppervlakte blijven, was veiliger.

Mijn vader was een stille aanpakker. Hoe meer hij zich op de boerderij en in zichzelf terugtrok, hoe meer mijn moeder uit de kast haalde om toch gezien en gehoord te worden. De onderhuidse spanningen werden niet uitgesproken en namen alleen maar toe in mijn jeugd jaren. De geladenheid in de onderstroom was voor mij als kind toen al duidelijk voelbaar en werd de rode draad in mijn jeugd.

Dagjes uit naar zee, zwemplassen, bossen en pretparken waren er genoeg, maar gezamenlijke vakanties met mijn ouders kende ik niet. Over reizen naar het buitenland werd al helemaal niet gesproken.

Ik keek dan ook altijd uit naar de momenten dat wij op visite gingen bij vrienden van mijn ouders. Met hun voltallige gezin reisden zij standaard ieder jaar af naar Frankrijk. Ze hielden kleurrijke plakboeken bij over hun belevenissen en avonturen in die fascinerende omgeving. In een keurig handschrift stond er bij iedere foto geschreven waar de foto was gemaakt, wie erop stond en wat ze deden. Een ding was gegarandeerd: iedereen stond er zongebruind op met een glimlach van oor tot oor.

Wanneer we bij hen op visite gingen, was mijn vraag steevast: “Mag ik jullie fotoalbums zien?” Stilletjes en op afstand genoot ik voluit van hun belevenissen. Hun blije gezichten en de betoverende plaatsnamen riepen in mij een gevoel van ongrijpbare verwachting op.

Het moment dat ik als twaalfjarige op de middelbare school mijn eerste Franse taalles kreeg, was dan ook opwindend. Eindelijk het moment van contact maken met dat verre, voor mij onbekende, buitenland en dan ook nog met het land dat mij via die plakboeken al zachtjes in mijn ziel had aangerakt.

Gedurende het verstrijken van mijn puberjaren nam het gevoel dat ik iets miste toe. De Betuwe werd te klein en de aantrekkingskracht naar het onbekende daarbuiten liet steeds meer van zich horen.

Onstuimige privé- en werkomstandigheden vochten met elkaar om mijn aandacht, waardoor het allereerste moment dat ik de landsgrens overstak pas op 25-jarige leeftijd was.

Mijn eerste wens was om met Philip een vliegreis te maken. Een lastminute naar Tunesië werd ons door het reisbureau aangeraden. Zonder enige buitenlandse reiservaring klonk dat heel exotisch. De eerste les die ik daar leerde was dat mijn recentelijk gekozen blonde haarkleur niet de meest handige was. Het mannelijk deel van de Noord-Afrikanen kwam als bijen naar de honing op me af. Na een dagexcursie naar de woestijn, zonverbrande voeten en de opdringerige massa, hield ik dit exotische avontuur al snel voor gezien.

Mijn tweede uitgesproken wens was: bergen zien! Dat werd een door ons beiden uitgestippelde autorondreis in Zwitserland. In één woord: ge-wel-dig! Het wolkenspel rond de bergtoppen, de glooiende alpenweiden versus de ruige rotsige toppen, de slingerende bergweggetjes en de alom klinkende koeienbellen. We genoten!

In twee weken tijd legden we meer dan 4.000 kilometer af. Met het autorouteboek van de ANWB op het dashboard zijn we werkelijk alle bergpassen in Wallis overgestoken. Mijn hart jubelde, buitelde en riep ‘ohh’ en ‘ahh’. Hier werd ik echt blij van; superblij!

En daar in de bergen werd het zaadje geplant: ik wil in de bergen gaan wonen. Dat zaadje bleef langere tijd ongekiemd, maar het lag er. Rustig te wachten tot het moment dat het zaadje daadwerkelijk kon gaan kiemen. Medio dertig voelde ik steeds duidelijker aan dat ik rond mijn vijftigste levensjaar deze droom zou gaan verwezenlijken. In diezelfde tijd triggerde een uitspraak van een sjamaan mij nog meer met zijn mededeling dat ik in een vorig leven al eens een leven lang in de bergen had gewoond en daar een rustig leven had geleid. Het kwartje van innerlijk weten viel bij mij direct: “Zie je wel... daar komt dat intuïtieve gevoel van herkenning dus vandaan.”

Langzaam zette ik een koerswijziging in die mijn leven veranderde naar een veel flexibeler bestaan. De stip op de horizon hield ik nauw in het oog. Steeds gehoor gevend aan dit geduldig wachtende zaadje tot de tijd rijp was. Van een strakke 9-tot-5-baan als senior notarislerk

in loondienst, maakte ik de overstap naar ZZP'er. Een dynamische tijd waar de hoge werkdruk en de zware verantwoordelijkheid alleen maar toenamen, maar er ontstond wel meer vrijheid om vaker naar mijn en inmiddels ook die van Philip, geliefde bergen te gaan.

Italië

Zeilen tussen besneeuwde bergtoppen

De Franse kriebel was in mijn jeugd al begonnen en deze was lange tijd mijn vaste stip op de horizon. Totdat zich tien jaar geleden ons Italiaanse avontuur aandiende. Uit het niets en geheel onverwachts.

Tijdens een autorondreis door het bergmerengebied in Noord-Italië genoot ik met volle teugen van het intens blauwe Lago Maggiore en haar steil oprijzende bergen. De dorpjes leken vastgeplakt op de soms verticale hellingen. Prachtig vond ik het. We verbleven in een wat kil aandoend hotel. Het was eind mei en het lenteweer was niet conform de mooie foto's uit de reisbrochures, maar de omgeving was inspirerend genoeg om er op uit te trekken. Aan het einde van de eerste week reden we via een slingerweg de berg boven ons hotel op. Bij het uitkijkpunt parkeerden we de auto en stapten we uit. De zon liet zich die middag even zien en het was heerlijk om daar in alle rust in het hoge gras te staan.

Ineens kwam er een gevoel van intense vervoering vanuit mijn tenen omhoog zetten en er klonk een heel duidelijk stemmetje in mijn hoofd: “Onze kajuitzeilboot moet hier naartoe.” Ik staarde perplex naar beneden en zag hoe het Lago Maggiore schitterde en kronkelde tussen de uitlopers van de Alpen. Het stemmetje herhaalde zich en er maakte zich een euforisch gevoel van mij meester: “Wat een geweldig idee! Een eigen plek in de bergen.” Ik zette mijn plan direct uiteen aan Philip en die keek mij minder enthousiast aan: “Ho ho, wacht eens even. We zijn net klaar met een lange verbouwing aan ons huis en de boot is nu toe aan groot onderhoud.”

Een harde NEE hoorde ik niet, maar hij had gelijk: de laatste jaren hadden we veel en langdurig verbouwd aan ons huis, waarbij hij de meeste uren voor zijn conto had genomen. Om ons direct in een nieuw project te storten, stond niet hoog op onze agenda.

De spontane ingeving liet me echter niet los. De omgeving voelde aan als een warm bad.

“Zullen we dan in ieder geval een paar jachthavens bezoeken en informatie inwinnen? Dan weten we meer.”

Onder enig protest reed hij de volgende dag naar de grote jachthaven in Verbania. De Italiaanse eigenaresse was op kantoor aan het werk en ze stond ons polsend te woord. Ze luisterde naar mijn vragen of er een ligplaats vrij was in de haven en welke kosten ermee gemoeid waren.

Zonder iets te zeggen, draaide ze zich met haar bureaustoel 180° om en reikte naar een dikke groene ordner achter haar. Met een doffe plof werd deze op het bureau gelegd. “Dit is onze wachtlijst voor een ligplaats in deze haven. Ik schat in dat er over vijf jaar plek is.”

Oef! Dat viel tegen. Dit had ik niet zien aankomen.

Met weinig hoop op een goede kans van slagen vulden we een aanvraagformulier in, zodat ze ons kon bellen wanneer er onverhoopt een ligplaats vrij zou komen.

Ik liet me niet direct uit het veld slaan. Zo'n twintig kilometer eerder had ik een bord langs de weg zien staan met ‘ankerboeien te huur’. Niet ideaal om onze zeilboot aan een drijvende boei onbeheerd achter te laten, maar wie weet?

Philip liet zich gelaten de weg wijzen en een half uur later stonden we bij een watersportbedrijf waar naast de verhuur van boten, ook ligplaatsen aangeboden werden. Na enig zoeken vonden we het havenkantoor en liepen we naar binnen. Een olijke Italiaan van middelbare leeftijd zei luid: “*Buongiorno giovani. Tutto bene?* Noem mij maar George. George Clooney.” Hard grinnikend om zijn eigen grap.

We lachten wat met hem mee en vertelden in het Engels dat we geïnteresseerd waren in een ankerboei. “Si, si, dat is mogelijk!” Hij had een lege ankerboei beschikbaar voor € 1.750 per jaar en met een kleine boot konden we dan naar onze zeilboot roeien. Niet erg praktisch. Ik zag me nog niet direct met zo’n wiebelig roeibootje alle voorraden, kledingtassen en jerrycans drinkwater de zeilboot inruimen. Van de huurprijs vielen we al helemaal steil achterover. Dit was niet direct een aantrekkelijk voorstel. We lieten het erbij en we vervolgden onze autovakantie in Noord-Italië.

Bijna drie maanden later genoten we in Friesland van een lang weekend op de *Wilde Lavendel*, onze kajuitzeilboot. Philip was in Heeg boodschappen doen en ik was wat aan het rommelen in de zeilboot tot ineens datzelfde gevoel van intense vervoering weer door me heen gleed. Verrast keek ik op. Wat moest ik hiermee? Onze kajuitzeilboot naar het Lago Maggiore verplaatsen was een magnifiek plan, maar de ligplaatsen lagen daar niet voor het oprapen.

Ik pakte mijn telefoon en googlede wat lukraak op diverse zoektermen. Kennis van de Italiaanse taal had ik niet, dus waar moest ik in hemelsnaam naar zoeken? Via de vertaalapp achterhaalde ik dat het Italiaanse woord voor jachthaven *porto* was en daarmee kwamen een paar schaarse websites naar boven. Aan het dorpje Cannero Riviera hadden we warme herinneringen uit die autorondreis van drie maanden terug. Het was heerlijk flaneren langs de waterkant onder de groenblijvende magnoliabomen. De marinahaven aan de uitloper van het dorp lag prachtig voor een kleine baai tussen de bergen. Ik besloot gewoon maar te gaan bellen met die haven. Na enkele tonen werd de telefoon kordaat beantwoord: “*Pronto!*”

“Eh” stamelde ik. “Ik ben op zoek naar een ligplaats voor onze zeilboot.”

“Wat is de lengte?” vroeg de dame in het Engels. “Acht meter” beantwoordde ik haar vraag.